

สารบัญ

บทนำ 27

วิธีอ่านหนังสือเล่มนี้ 32

ลักษณะพิเศษของหนังสือเล่มนี้ 32

JANUARY มกราคม

1 ทุกความกังวล
ใช้ใจเดียวช่วยคลายได้ 34

2 ถ้าอยากหายหงุดหงิด
ก็ต้องไม่ปล่อยใจให้ “เกาติดพื้น” 35

3 หากไม่รู้ว่าจะทำอะไร
ให้นึกถึงของวิเศษของโรราเอมอน 36

4 เทคนิคใช้คำของร้านแว่นตา
ที่ทำให้อยากเป็นลูกค้า 37

5 เซนส์ดีขึ้นได้
ด้วยการซื้อของฉลาด 38

6 ด่านใหม่ขัดฟัน
ที่ปลายแหลมเกินเหตุ
กับความคิดสร้างสรรค์ 39

7 วิธีรับมือกับความหดหู่
ในวันจันทร์ ①
มองว่าการทำงานในวันจันทร์
ก็คือเป็นงานเหมือนกัน 40

8 กาชาปองคือ
“แหล่งผลิตไอเดียที่ไร้ขีดจำกัด” 41

9 ถ้าอยากสร้างสินค้ายอดฮิต
ก็ต้องคิดแบบคนบ้านนอกให้เป็น 42

10 หัวข้อคุยเล่นที่ตรงจาก
เรื่องดินฟ้าอากาศคือเรื่องที่ยากบ่น 43

11 ทำให้คนอื่นรู้สึกดีขึ้น
ด้วยการ “ให้वान” 44

12 “ปรับเปลี่ยนปล่อย”
ทำได้ง่ายกว่า “ปิดปล่อยปล่อย” 45

13 ทำตัวขี้สงสัยระหว่างคิดไอเดีย 46

14 มี “ศัพท์ครอบครัว” เพื่อให้
ความสับสนแน่นแฟ้นยิ่งขึ้น 47

15 ประหยัดค่าไฟด้วยการ
ทำความรู้จักกับเครื่องใช้ไฟฟ้า 48

16 ไอเดียจำเป็นกับทุกงาน
เลยหรือเปล่า 49

17 กำหนดวันสิ้นสุด
ความเครียดให้ตัวเอง 50

18 เลี้ยงลูกให้ราบรื่น
ด้วยนิทานหลอกเด็ก 51

19 ถ้าไม่ได้ทำร้ายใคร
ถึงจะเป็นไอเดียที่ขี้โกงไปหน่อย
ก็ช่างเถอะ 52

20 ก้าวข้ามขีดจำกัด
ด้วยการเอาอย่างคอนแทกต์เลนส์ 53

21 ถ้าไม่รู้ว่าจะไปออกเดทที่ไหนดี
ให้ไป “ที่ที่ไม่อยากไปกับคนที่ไม่ชอบ” 54

22 ไอเดียเพิ่มประสิทธิภาพ
ของบริษัทที่ไม่ให้พนักงาน
พกเครื่องเขียน 55

23 ไม่ต้องคิดเองก็ได้ 56

24 การช่วยเพื่อนบ้าน
โดยหิมะถือเป็นก้าวแรก
ของการพัฒนาที่ยั่งยืน 57

25 “เคนดามะครอส”
คือตัวอย่างของไอเดียเล็กๆ
ที่ให้ผลลัพธ์มหัศจรรย์ 58

26 ไอเดียช่วยแก้ปัญหา
อย่างโควิด-19 ได้หรือเปล่า 59

27 ประหยัดแบบ “ลดจำนวนครั้ง”
ทำง่ายกว่าลดจำนวนเงิน 60

28 ประโยชน์ของเจตนาไม่บริสุทธิ์
ที่ได้จากการเรียนสนทนา
ภาษาอังกฤษออนไลน์ 61

29 เอาชนะอัลกอริทึมด้วยการ
อ่านหนังสือพิมพ์ 2 ฉบับต่อสัปดาห์ 62

30 มีเรื่องที่ยากคิดอยู่ในหัวเสมอ 63

31 ประกาศไปเลยว่า
“ชอบคิดไอเดียเป็นงานอดิเรก”
แล้วไอเดียจะทะลักออกมาเอง 64

FEBRUARY กุมภาพันธ์

1 หากกลัวที่จะคิดไอเดีย
ให้จินตนาการถึงการปาเป้า 66

• บทนำ •

แค่ 1 ไอเดียต่อ 1 วัน ชีวิตและงานของคุณจะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

เคยมีใครสักคนกล่าวว่า “ไอเดียคือเวทมนตร์ที่ทำให้งานและชีวิตสนุกขึ้นเรื่อยๆ การคิดนี่แหละเรื่องสนุก!”

และใครอีกสักคนก็กล่าวว่า “ไอเดียไม่เห็นจำเป็นกับงานหรือชีวิตเลย ไม่อยากคิดให้รบกวนหัว”

คุณเอนเอียงไปทางฝั่งไหนมากกว่ากันครับ หรือบางทีคุณอาจเป็นคน ที่คิดว่า “ก็รู้อยู่หรือว่าไอเดียนะสำคัญ แล้วก็อยากจะคิดให้ออกด้วย แต่มันคิดอะไรไม่ออกเลยนี่สิ” ไม่ก็ “ชอบคิดไอเดียแท้ๆ นะ แต่ไอเดียเกี่ยวกับงานมันยากเกินจะรู้สิกรมานานทุกครั้งที่ต้องคิด”

หากคุณชอบพูดว่า “ไอเดียไม่เห็นจำเป็นเลย” “คิดไม่ออก” “ทรมานที่จะคิด” ละก็ ไม่ทราบว่าคุณเป็นคนที่เชื่อว่าไอเดียเป็นสิ่งพิเศษที่ต้องรังสรรค์ขึ้นมาเพื่อให้ได้ผลงานที่ยอดเยี่ยม หรือเป็นสิ่งที่มีเฉพาะคนหัวดีเท่านั้นที่จะสามารถหาคำตอบที่ถูกต้องของมันได้หรือเปล่าครับ

ผมขอยืนยันตรงนี้เลยว่า ไอเดียไม่ใช่สิ่งพิเศษที่มีไว้เพื่องานหรืออะไรที่เป็นทางการ และไม่มียะไรเกี่ยวข้องกับความหัวดีด้วย

ก่อนอื่นมาดูกันดีกว่าว่าไอเดียคืออะไรกันแน่ เอาแบบง่ายๆ เล่นนะครับ มันคือสิ่งที่จะทำให้ความต้องการในชีวิตประจำวันของคุณเป็นจริงขึ้นมา และช่วยแก้ไขปัญหาหรือความกังวลของคุณได้

งาน การเรียน ครอบครัว สุขภาพ งานอดิเรก ความรัก เงินทอง เส้นทางในอนาคต...

สิ่งที่จะช่วยให้ความปรารถนาของคุณเป็นจริงขึ้นมาได้ก็คือไอเดียครับ

หนังสือเล่มนี้จะนำเสนอไอเดียจำนวน 365 ไอเดีย ซึ่งบางส่วนมีที่มาจากไอเดียที่ผมได้คิดขึ้นและนำไปใช้จริง บางส่วนก็เป็นตัวอย่างที่ได้จากผู้คนและสิ่งแวดล้อมรอบตัว ผมพยายามถ่ายทอดมันออกมาในรูปแบบที่เข้าใจง่ายและสั้น กระชับ โดยแต่ละไอเดียจะมีความยาวไม่เกิน 1 หน้า สามารถอ่านจบได้ภายในเวลา 1 นาที และแบ่งออกตามวันที่ในปฏิทินเป็นจำนวน 365 วัน ดังนั้นหากอ่านแล้วลองนำไปขบคิดต่อ ผมเชื่อว่าต้องมีสักไอเดียที่ช่วยให้คุณมีความสุขขึ้นได้อย่างแน่นอน

สิ่งหนึ่งที่ผมถือว่าเป็นคุณสมบัติที่โดดเด่นของหนังสือเล่มนี้ก็คือ ระหว่างที่ค่อยๆ สัมผัสกับไอเดียจำนวน 365 ไอเดีย ผู้อ่านจะพัฒนาทักษะ 3 ด้านให้เฉียบคมขึ้นได้เองโดยอัตโนมัติ ได้แก่

1. ทักษะด้าน “ไหวพริบปฏิภาณ” ซึ่งช่วยในการจัดการกับต้นตอแห่งความกังวลที่อยู่ตรงหน้าให้หายไปได้อย่างรวดเร็ว
2. ทักษะด้าน “ความคิด” ซึ่งช่วยในการคิดหาวิธีแก้ไขปัญหาไม่ว่าจะเป็นเรื่องงานหรือชีวิตส่วนตัว
3. ทักษะด้าน “สร้างสรรค์” ซึ่งช่วยในการสร้างคุณค่าใหม่ๆ และค้นหาสิ่งที่ยากทำ

ขอให้จำไว้ว่า สิ่งที่เราควรทำเป็นอันดับแรกคือรู้สึกสนุกไปกับการผูกคิดเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตประจำวัน เมื่อทำแบบนี้จนเป็นนิสัย คุณจะได้ทักษะการคิดโอเดียที่สามารถใช้เป็นอาวุธติดตัวไปชั่วชีวิต

ขออนุญาตแนะนำตัวนะครับ ผมชื่อทาคาฮาชิ ซิมเป งานอดิเรกคือการคิดโอเดีย ผมมีงานหลักอยู่ 2 อย่าง

อย่างแรกคือเป็นนักพัฒนาเกมหรือของเล่นใหม่ๆ ผมได้ผลิตเกมอะนาล็อกและของเล่นขายดีมาแล้วมากมาย เช่น “มูเก็น ปูจิปูจิ” ซึ่งเป็นของเล่นที่จำลองความรู้สึกเวลาบีบพลาสติกกันกระแทก “Human Player” ซึ่งเป็นของเล่นที่คล้ายทามาก็อตจิแต่เป็นมนุษย์แทนที่จะเป็นสัตว์ “MouMa แอปพลิเคชันที่เปิดพื้นที่ให้เล่นขายของในจินตนาการ” รวมถึงบอร์ดเกมที่มีชื่อผมอยู่บนนั้นอย่าง “simpei (ซิมเป) เกมไขปริศนาในชั่วพริบตา”

นอกจากเรื่องพัฒนาสินค้าแล้ว ผมยังถนัดนำเกมหรือการละเล่นมาใช้ในการแก้ปัญหา กระตุ้นการเรียนรู้ และสร้างระบบที่ช่วยให้การทำงานง่ายขึ้นอีกด้วย

ส่วนอย่างที่สองคือเป็นวิทยากรที่เผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับวิธีคิดโอเดียและพยายามสร้างสังคมแห่งการให้กำเนิดโอเดีย งานนี้ทำให้ผมได้เป็นที่ปรึกษาและวิทยากรให้กับโรงเรียนรวมถึงองค์กรธุรกิจมากมาย นอกจากนี้ยังเคยเป็นผู้บรรยายวิธีคิดโอเดียใน TEDxTokyo มันเป็นคลิปวิดีโอสั้นๆ ประมาณ 6 นาที หากสนใจก็ลองหาชมในยูทูปนะครับ

ที่จริงตอนเด็กๆ ผมเป็นคนที่คิดโอเดียไม่เก่งเลยแม้แต่หน่อย แถมยังคิดว่ามันเป็นเรื่องโง่ตัว ผมเป็นแบบนี้เรื่อยมาจนกระทั่งขึ้นชั้นมัธยมปลาย จุดเริ่มต้นของความเปลี่ยนแปลงมาจากดาราดตกและนักดนตรีที่เห็นทางโทรทัศน์ ผมนั่งดูพวกเขาแล้วก็อดชื่นชมและคิดขึ้นมาไม่ได้ว่า “อยากลองคิดลองทำเรื่องที่ทำให้คนมีความสุขบ้างจัง”

พอเข้ามหาวิทยาลัย ผมเลยไปเข้า “ชมรมรากุโกะ” ซึ่งเป็นการแสดงตลก
พื้นบ้านของญี่ปุ่น และเริ่มแสดงรากุโกะ สแตนดัดอัปคอมเมดี้ โชว์เล่าเรื่อง แสดงตลก
ตลก ฯลฯ แต่ละวันผมจะคิดแต่ว่าทำยังไงให้คนหัวเราะดี แล้วก็เสพติดการขึ้นเวที
แสดงไปเลย ผมสนุกกับมันมาก และนั่นเองที่ทำให้ผมอยากทำงานคิดไอเดียเดียวที่ทำให้
ผู้คนมีความสุข

เมื่อมองย้อนกลับไป ผมพบว่าแม้แต่ตอนเป็นเด็กที่ไม่มีความมั่นใจในตัวเอง
จริงๆ แล้วยังมีไอเดียเล็กๆ น้อยๆ ที่คอยกระตุ้นประคองผมอยู่ และทำให้ผม
มีความสุขกับชีวิตเสมอ

สมัยประถมหัวใจผมไม่ค่อยแข็งแรง ด้วยความที่เล่นกีฬาไม่ได้ ผมเลย
ถือโอกาสยัดคอมพิวเตอร์และตำราตอนพ่อไม่อยู่บ้านเพื่อศึกษาการเขียนโปรแกรม
ด้วยตัวเอง จากนั้นก็สร้างเกมและแอบเอาไปให้เพื่อนเล่น มันสนุกมากเลยครับ

ตอนถูกรังแก ผมก็สร้างของเล่นอิเล็กทรอนิกส์ที่ทำทำทางนำขบขันขึ้น
และกลายเป็นฮีโร่ประจำห้องไปเลย เรื่องนี้น่าดีใจจริงๆ ครับ

ตอนเขียนปริญญาโทผมก็สนใจคิดถึงรถ
ทามิย่าที่เคยชอบมากเมื่อสมัยอยู่ชั้นประถม เลยนำมันมาเป็นต้นแบบแล้วเขียน
ปริญญาโทที่แนะนำแนวทางสำหรับงานวิศวกรรมในอนาคต จนได้รับคำชมจาก
เหล่าศาสตราจารย์และสอบผ่านมาได้อย่างสวยงาม เรื่องนี้ทำให้ผมอดรู้สึกภูมิใจ
ในตัวเองหน่อยๆ ไม่ได้

ประสบการณ์ในชีวิตสอนผมว่า ไอเดียคือ “การละเล่นที่ทำให้สิ่งที่อยากทำ
ประสบความสำเร็จ”

สิ่งที่อยากทำที่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ได้ ไม่ว่าจะ “อยากพัฒนาสินค้าให้ขายดี” “อยากได้วิธีจัดระเบียบข้าวของเง้งๆ” หรือ “อยากสนิทกับคนนั้นจัง” การคิดไอดีที่ช่วยให้สมหวังในสิ่งเหล่านี้จะทำให้ชีวิตสนุกขึ้นมาก

ภารกิจประจำใจของผมคือการเปลี่ยนวิธีคิดของผู้คนที่มักมองว่า “ไอดี” เป็นของสำหรับงานยากๆ ให้กลายเป็นสิ่งที่ใครๆ ก็สนุกกับมันได้เหมือนเกมปริศนาคำทาย หรือกีฬา และนั่นคือเหตุผลที่ผมเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ผมอยากให้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่สนุกไปกับการคิดไอดี และเปลี่ยนญี่ปุ่นให้เป็นดินแดนแห่งไอดีครับ

เอาละ ขอเชิญพลิกหน้าหนังสือ และค่อยๆ ลิ้มรสความสนุกของไอดีแบบสบายๆ หากมีใครสามารถสร้างชีวิตที่ต้องการได้ด้วยพลังของไอดีแม้จะแค่คนเดียว ผมก็จะดีใจอย่างที่สุด

ขอให้คุณค้นพบ “1 ไอดี” ที่สามารถเปลี่ยนชีวิตได้นะครับ

วิธีอ่านหนังสือเล่มนี้

ในหนังสือเล่มนี้จะมีไวยากรณ์เขียนไว้สำหรับแต่ละวันรวมทั้งหมด 365 ไวยากรณ์ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 1 มกราคมเป็นต้นไป คุณจะอ่านทีละหน้าให้ตรงตามวันที่ในชีวิตจริงของคุณ เปิดอ่านแบบสุ่ม หรืออ่านรวดเดียวจบก็ได้ทั้งนั้น แต่ถ้าอยากเริ่มอ่านจากวันสุดท้าย (31 ธันวาคม) ไล่ขึ้นมาก็ไม่มีปัญหา ผมได้จัดเรียงหัวข้อเพื่อให้คุณได้รับประสบการณ์ที่ต่างออกไปเตรียมไว้แล้วครับ

หากเจอไวยากรณ์ที่สนใจ ขอให้คุณลองเอาไปลงมือทำจริงดู และผมยังอยากขอแนะนำให้คุณเอาไวยากรณ์ที่ชอบไปบอกต่อหรือเอาไปเป็นหัวข้อคุยในกลุ่มอ่านหนังสือด้วยครับ

ลักษณะพิเศษของหนังสือเล่มนี้

หนังสือเล่มนี้จะแนะนำไวยากรณ์หลากหลายโดยมีจุดประสงค์ให้ผู้อ่านได้รับแนวทางที่จะนำไปปรับใช้ในชีวิตและเพิ่มโอกาสในการเจอโชคที่ไม่คาดฝัน โดยไวยากรณ์ที่นำเสนอจะมีทั้งประสบการณ์จริง ข้อสันนิษฐาน ตลอดจนเรื่องที่ “จู่ๆ ก็นึกขึ้นได้” แน่นอนว่าย่อมมีบางไวยากรณ์ที่คุณไม่เห็นด้วย แต่ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นไวยากรณ์ที่เป็นประโยชน์กับงานหรือชีวิตของผมจริงๆ ครับ

หนังสือเล่มนี้ถูกออกแบบมาเพื่อให้อ่านแล้วรู้สึกเห็นด้วยบ้าง ไม่เห็นด้วยบ้าง หรือตั้งข้อสงสัยบ้าง ซึ่งจะเป็นการกระตุ้นให้ทักษะการคิดไวยากรณ์พัฒนาขึ้นโดยอัตโนมัติ

ความปรารถนาของหนังสือเล่มนี้คืออยากให้ผู้อ่านได้ไวยากรณ์อย่างน้อยสัก 1 ไวยากรณ์ที่ทำให้ตัวเองมีความสุข จากนั้นก็นำไปบอกต่อเพื่อทำให้คนอื่นได้มีความสุขไปด้วยครับ

JANUARY

มกราคม

ไอเดียไม่ใช่เรื่องยาก
แต่เป็นสิ่งที่ทำให้
เรื่องยากหายไป

ทุกความกังวลใช้ไอดีเดียวช่วยคลายได้

เวลาได้ยินคำว่าไอดีเดียว คุณรู้สึกอย่างไรครับ

คงจะมีทั้งคนที่คิดว่า “ของถนัดเลย! ชอบคิดอยู่แล้ว!” “ตื่นเต้นจัง!” และคนที่คิดว่า “ทำทางจะยาก” “ไม่เกี่ยวอะไรกับเรา” จริงไหมครับ

คนส่วนใหญ่มองว่าไอดีเดียวเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยความฉลาดและความคิดสร้างสรรค์ แต่จริงๆ แล้วมันไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าแค่ **“สิ่งที่มีประโยชน์ต่อการใช้ชีวิต”** และบางครั้งก็ช่วยได้มากจนรู้สึกเหมือนเป็น **“สูตรโกงชีวิต”** เลยทีเดียว

มีอยู่ครั้งหนึ่ง ภรรยาของผมเอากระดาษทิชชูมาใส่กล่องสวยๆ กว่า 10 กล่อง แล้วแขวนไว้ตามผนังทั่วบ้านเพื่อให้หยิบใช้งานได้สะดวก ไม่ว่าจะอยู่ตรงไหนก็หยิบกระดาษทิชชูได้โดยเดินแค่ 3 ก้าว นี่แหละครับคือไอดีเดียว

ความกังวลหรือความไม่สะดวกใดๆ สามารถหายวับไปได้ด้วยไอดีเดียว คนส่วนใหญ่มักคิดว่าไอดีเดียวคือสิ่งที่ช่วยให้ทำเรื่องยากๆ ได้สำเร็จ แต่ส่วนตัวแล้วผมคิดว่าไอดีเดียวเป็นสิ่งที่ช่วยให้ความสุขเล็กๆ พอกพูนขึ้นเรื่อยๆ มากกว่า คงมีคนจำนวนไม่น้อยที่กำลังกลุ้มใจเพราะคิดไอดีมาใช้ในการทำงานไม่ออก แต่ขอให้จำไว้ว่า **“การคิดไอดีไม่ออกไม่ใช่ ‘ต้นตอแห่งความกลัดกลุ้ม’ เพราะจริงๆ แล้วไอดีคือ ‘สิ่งที่ทำให้ต้นตอแห่งความกลัดกลุ้มหายไป’ ต่างหาก”**

เวลาเกิดปัญหาขึ้นมาเมื่อไหร่ ให้ลองคิด “1 ไอดีเดียว” ง่ายๆ จากนั้นก็ทดลองใช้ดู หากไปได้สวยก็เอาไปบอกคนอื่นต่อ แล้วชีวิตของคุณจะมีความสุขทุกวันเลยล่ะครับ

เพิ่มเติม

เป้าหมายของหนังสือเล่มนี้คือทำให้ไอดีกลายเป็น “วัฒนธรรมการละเล่น” อย่างบังงะ ปริศนาคำทาย เกม หรือกีฬา และถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้มันกลายเป็นงานอดิเรกของหลายๆ คนด้วย

ถ้าอยากหายหงุดหงิด ก็ต้องไม่ปล่อยให้ “เก้ตึงพื้น”

มนุษย์ไม่สามารถกระโดดไปพร้อมๆ กับรู้สึกโกรธได้ ผมกับอีกหลายคน ได้ทดสอบเรื่องนี้มาแล้วระหว่างที่ทำการพัฒนาของเล่นชิ้นหนึ่ง เราพบว่าไม่มีใครโกรธขณะที่กระโดดอยู่ได้เลย มีแต่จะหลุดหัวเราะออกมาเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ หากรู้สึกหงุดหงิดไม่ว่าจะด้วยเรื่องงานหรือเรื่องส่วนตัวขึ้นมาเมื่อไหร่ ขอให้ไปที่ที่ไม่มีคน แล้วลองกระโดดดูนะครับ การกระโดดช่วยให้เท้าไม่ติดพื้น ซึ่งทำให้เราหายโกรธไปโดยปริยาย

แน่นอนว่าบางสถานการณ์การโกรธก็เป็นเรื่องที่เหมาะสมผล แต่ส่วนใหญ่แล้วความโกรธกว่า 90 เปอร์เซ็นต์ของมนุษย์เป็นความโกรธในเรื่องไม่เป็นเรื่อง แกรมพอโกรธขึ้นมาแล้วยังหายากอีกต่างหาก ทั้งนี้เพราะ**สมองสั่งจิตใจให้ทำตามไม่ค่อยได้ แต่สั่งให้ร่างกายทำตามที่บอกได้** การสั่งให้ร่างกายกระโดดหรือทำสิ่งที่ทำให้เท้าอยู่ไม่ติดพื้นจึงเป็นวิธีจัดการกับความโกรธที่ทำได้ง่ายกว่ามาก

งานอดิเรกของผมคือการกระโดดเชือกครับ ผมจะชอบไปกระโดดเชือกที่สวนสาธารณะกว้างๆ และแน่นอนว่าขณะที่กระโดดเชือกอยู่นั้นผมโกรธไม่ได้เลย ส่วนหนึ่งน่าจะเพราะการ “กระโดด” ไม่ใช่สิ่งที่ทำเป็นปกติทุกวัน ผมจึงขำตัวเองว่า “นี่เราทำอะไรอยู่เนี่ย” จนต้องกระโดดไปยืมไป สำหรับผมแล้ว การกระโดดเชือกเปรียบเหมือนยาที่ช่วยแก้อาการหงุดหงิดให้หายขาดเป็นปลิดทิ้งเลยทีเดียว

ตอนอายุ 20 กว่าๆ ผมเคยปวดข้อสะโพกจนเดินลำบากอยู่พักหนึ่ง แต่สัปดาห์ผ่านไปแบบทั้งเศร้าและหงุดหงิด ตอนนั้นสิ่งที่ช่วยเยียวยาผมได้ดีที่สุดคือการขี่จักรยาน พอขี่ไปได้สักพักผมจะยกเท้าขึ้นจากแป้นเหยียบแล้วปล่อยให้จักรยานวิ่งฉิวไปเอง นอกจากนี้แล้วยังมีวิธีทำให้เท้าไม่ติดพื้นอยู่อีกหลายวิธี ลองทำดูนะครับ

เพิ่มเติม

มนุษย์จะโกรธไม่ได้เวลาที่เท้าไม่แตะพื้น ดังนั้นเวลาที่ต้องใช้พลังความโกรธเข้าช่วยก็ต้องเอาเท้าเหยียบพื้นให้หนักแน่นมั่นคงเข้าไว้ จำไว้ว่าอย่าปฏิเสธหรือโทษตัวเองที่เผลอโกรธมากเกินไปครับ

หากไม่รู้ว่าจะทำอะไร ให้นึกถึงของวิเศษของโดราเอมอน

ของวิเศษของโดราเอมอนสามารถทำให้ทุกความฝันเป็นจริงได้ ว่าแต่**หากมีของวิเศษอยู่ในมือ อะไรคือสิ่งที่คุณอยากทำให้เป็นจริง**ครับ

ในหัวคุณคงมีอะไรต่อมิอะไรผุดขึ้นมามากมาย เช่น “อยากนั่งไทม์แมชชีน” หรือ “อยากใช้ตู้ดีจังทำให้ตัวเองกลายเป็นเศรษฐี” แต่สุดท้ายแล้วนั่นคือความปรารถนาที่แท้จริงของคุณหรือไม่ หากเป็นเศรษฐีแล้วจะมีความสุขแน่หรือ

แล้วถ้าคุณสามารถเลือกของวิเศษได้แค่อย่างเดียวเท่านั้น คุณจะอยากได้อะไรครับ หากคิดดีๆ แล้วจะพบว่านี่เป็นคำถามที่ตอบยากนักดู **เพราะคนส่วนใหญ่ไม่รู้หรือกว่าสิ่งที่ตัวเองอยากได้จริงๆ คืออะไร**

คำถามเรื่องของวิเศษของโดราเอมอนเป็นคำถามที่ช่วยให้เกิดความตระหนักว่าต้องวางแผนและลงมือทำอะไรสิ่งทีปรารถนาถึงจะเป็นจริง ตัวอย่างเช่น หากคิดว่า “อยากได้รุ่นแปลภาษาจะได้พูดภาษาอังกฤษได้เหมือนเจ้าของภาษา!” คุณก็สามารถต่อยอดด้วยการคิดไอเดียที่ช่วยส่งเสริมการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจนำไปสู่การพัฒนาสินค้าหรือบริการใหม่ๆ ได้ หรือต่อให้ไปไม่ถึงขั้นนั้น ทักษะภาษาอังกฤษของคุณก็น่าจะดีขึ้นกว่าเดิม พูดได้ว่าไม่ว่าผลลัพธ์จะออกมาแบบไหนก็ล้วนเป็นเรื่องดีทั้งสิ้น

การนำสิ่งที่เป็นขั้นตอนการทำงานมาประยุกต์ใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตัวเองถือเป็นแก่นแท้ของสิ่งที่เรียกว่างาน จำไว้ว่า**งานคือ “เรื่องของตัวเราเอง”** เมื่อมีความตระหนักถึงเรื่องนี้แล้วลงมือทำอย่างเต็มที่ นอกจากตัวเองจะมีความสุขแล้วคนอื่นก็จะพลอยมีความสุขไปกับผลลัพธ์ที่เราสร้างขึ้นด้วยเช่นกัน

เพิ่มเติม

คำอธิษฐานแรกที่คุณนึกขึ้นมาในหัวเวลาไปไหว้เจ้าคือความต้องการที่แท้จริงของคุณในตอนนี้

เทคนิคใช้คำของร้านแว่นตา ที่ทำให้ยากเป็นลูกค้า

แว่นตาอันโปรดของผมชอบเลื่อนหล่นลงมาอยู่ตรงปลายจมูกบ่อยๆ ผมเลยไปที่ร้านแว่นตาเพื่อขอคำปรึกษา ด้วยความที่ไม่ได้ตัดแว่นจากร้านนี้ ผมเลยคิดไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่าถึงต้องเสียค่าซ่อมก็ไม่เป็นไร

ผมเข้าไปปรึกษากับพนักงานประจำเคาน์เตอร์ ปรากฏว่าเขาเป็นเจ้าของร้าน เขาดูแว่นตาของผมแล้วถามว่า “ซื้อมาก็ปีแล้วเหอะครับ” ผมตอบไปว่า “ประมาณ 6 ปีครับ” เขาบอกว่า “ผมขอเวลาสัก 15 นาทีนะครับ” จากนั้นก็ใช้เครื่องมือที่ดูคล้ายคีมมาบิดตรงสะพานแว่นกับขาแว่นไปมาอย่างเบามือ พอผ่านไป 15 นาทีเขาก็วางแว่นตาลงบนแท่น ผมเห็นแล้วก็ตกใจเพราะขาแว่นกลับมาตรงสวยเหมือนของใหม่ไม่มีผิด แล้วเจ้าของร้านก็พูดขึ้นว่า **“ผมเอาความเหนื่อยล้าตลอด 6 ปีที่ผ่านมาออกไปจากตัวเขาเรียบร้อยแล้วครับ”**

ผมจำได้ไม่ลืมเลยว่าตอนนั้นความรู้สึกปลาบปล้มแผ่ซ่านไปทั่วทั้งร่าง เขาใช้คำพูดราวกับแว่นตาเป็นมนุษย์ และมันก็ทำให้ผมอดรู้สึกเหมือนได้รับการเยียวยาไปด้วยไม่ได้

การใช้คำพูดมาช่วยส่งเสริม “การบริการ” จนลูกค้ารู้สึกซาบซึ้งหรือยินดีถือเป็นไอเดียเล็กๆ ที่ใช้ได้ผลดียิ่ง ลองนำคำพูดหรือรูปแบบประโยคที่ใช้ประจำมาปรับเปลี่ยนดูสิครับ

เพิ่มเติม

หลังจากนั้นเจ้าของร้านแว่นตายังบอกว่า “ไม่คิดเงินครับ แคได้เห็นแว่นตาลกลับมาแข็งแรงก็ดีใจแล้ว” อีกต่างหาก ผมตั้งใจไว้ว่าสักวันต้องไปตัดแว่นที่ร้านนี้ให้ได้เลยครับ

เซนส์ขึ้นได้ด้วยการซื้อของพลาด

สมัยอายุนำหน้าด้วยเลข 2 ผมอยากเป็นหนุ่มเนื้อหอมเอามากๆ เลยไปซื้อเสื้อผ้ายี่ห้อหรูในโตเกียวบ่อยๆ มีหลายครั้งที่ผมยอมทุ่มเงินหลายหมื่นเยนเพื่อซื้อเสื้อเชิ้ต 1 ตัวที่พนักงานแนะนำ แต่พอกลับบ้านมาลองใส่ดูกลับพบว่านอกจากจะใส่ไม่ขึ้นแล้วยังไม่ใช่ไซส์ของตัวเองอีกต่างหาก สุดท้ายเลยกลายเป็นเสื้อที่ไม่เคยหยิบขึ้นมาใส่ไปอย่างรวดเร็วจนพุดได้ว่าชีวิตนี้ผมซื้อของพลาดมาแล้วหลายแสนเยนเลยทีเดียวครับ

แน่นอนว่าผมเสียจ่ายเงิน แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันช่วยพัฒนา “เซนส์” ในการเลือกซื้อเสื้อผ้าของผมอย่างมาก ทุกวันนี้นอกจากจะซื้อไม่ผิดไซส์แล้วผมยังเลือกเสื้อผ้าที่เหมาะสมกับตัวเองได้ด้วย ทั้งหมดนี้ก็เพราะซื้อพลาดจนต้องมานั่งจิตตกอยู่บ่อยครั้งนั่นเอง

ปีแรกที่เริ่มทำงาน รุ่นพี่ในบริษัทมักวิจารณ์ของเล่นที่ผมคิดค้นว่า “ไม่มีเซนส์เอาซะเลย” ตอนนั้นผมได้แต่คิดว่า “เซนส์ที่ว่านี้มันคืออะไรกันแน่ แล้วต้องทำยังไงถึงจะมีเซนส์ได้”

เซนส์เป็นสิ่งที่เราจะได้มาเมื่อผ่านการลองผิดลองถูกครั้งแล้วครั้งเล่า พนักงานใหม่ที่ยังไม่เคยทำพลาดจึงไม่มีทางที่จะมีเซนส์ได้ และหลังจากที่ทำพลาดมากกว่า 10 ปี ในที่สุดผมก็เริ่มจะมีเซนส์เรื่องคิดค้นของเล่นขึ้นมาบ้าง ที่จริงทุกวันนี้ของเล่นที่ขายไม่ออกก็ยังมีมากกว่าที่ขายออก แต่นั่นก็ช่วยขัดเกลาเซนส์ของผมให้เฉียบคมยิ่งขึ้นเรื่อยๆ เมื่อไหร่ที่ไม่ทำพลาด เมื่อนั้นมนุษย์จะไม่เติบโตอีกต่อไป หากอยากประสบความสำเร็จในเรื่องใหญ่ๆ เราก็ต้องหัดสังขมประสบการณ์ด้วยการทำพลาดในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เข้าไว้ครับ

เพิ่มเติม

ผมซื้อของเล่นมาใช้ในการทำงานเยอะมาก บางชิ้นพุดได้ว่าจงใจซื้อมาเพื่อให้พลาดเลยก็ด้วย ช่วงเวลาที่เปิดกล่องแล้วคิดว่า “นี่มันอะไรกันเนี่ย!” นี่แหละที่ช่วยขัดเกลาเซนส์ได้เป็นอย่างดี

ด้ามใหม่ขัดฟันที่ปลายแหลมเกินเหตุ กับความคิดสร้างสรรค์

“ไหมขัดฟันแบบด้ามจับ” เป็นผลิตภัณฑ์ที่เอาไว้ทำความสะอาดซอกฟัน หน้าที่ของมันคล้ายไม้จิ้มฟันที่มีปลายอีกด้านแยกออกเป็นสองง่ามแล้วมีเส้นไหมขึงอยู่ บางยี่ห้อก็ทำออกมาปลายแหลมจนน่ากลัว ส่วนตัวแล้วผมชอบใช้ไหมขัดฟันแบบนี้มาก และทุกครั้งที่ใช้ก็จะอดคิดไม่ได้ว่า “ถ้าแยงพลาดจนทิ่มเหงือกหรือเกิดแผลที่ตอนที่กำลังใช้อยู่ต้องแย่นะ...”

ปลายแหลมของด้ามใหม่ขัดฟันมีไว้เพื่อใช้ทำความสะอาดซอกฟัน แต่ผมว่าไม่จำเป็นต้องทำให้แหลมขนาดนี้ก็ได้ มันต้องมีวิธีพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ปลอดภัยและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นสิ (ที่น่าแปลกก็คือ มีด้ามใหม่ขัดฟันจำนวนไม่น้อยที่แหลมแต่กลับเข้าไม่ถึงซอกฟันเสียอย่างนั้น)

การฝึกสังเกตสิ่งของรอบตัวและขบคิดว่า “สามารถพัฒนาให้ดีขึ้นอีกได้ไหมนะ” จะช่วยพัฒนาสมองส่วนความคิดสร้างสรรค์ไปด้วยโดยอัตโนมัติ เช่น “มีวิธีทำให้รีโมตโทรทัศน์มีปุ่มน้อยลงและใช้งานง่ายขึ้นไหมนะ” หรือ “เก้าอี้ตัวนี้สามารถออกแบบให้นั่งแล้วปวดสะโพกน้อยกว่านี้ได้ไหมนะ”

หากหมั่น**นึกคิดเรื่องเล็กๆ** จนติดเป็นนิสัย คุณจะสามารถแก้ปัญหายุ่งยากต่างๆ ในการทำงานและการใช้ชีวิตได้ดีขึ้นเยอะเลยล่ะครับ

เพิ่มเติม

ในแวดวงพัฒนาผลิตภัณฑ์ บางครั้งก็จะเจอเรื่องอย่างต้องเปลี่ยนแม่พิมพ์ที่ใช้หล่อขึ้นรูปใหม่เพราะอันเดิมเก่าเกินไป นี่ถือเป็นโอกาสที่จะได้ขบคิดว่าจะพัฒนาของใหม่ให้ดีกว่าเก่ายังได้เลยล่ะครับ